В затъмнения салон на кино “Романия”, което е запазило сините плюшени отблясъци от предвоенното кино “Империал”, ненадейно процепва тишината паническият вик на Бел Ами – първия ред, партера, вляво:

- Има ли в салона доктор? – извиква. От мястото си в ложа № 6 се надига най-авторитетния градски лекар.

- Аз съм доктор! – обажда се не без известна доза самодоволство.

Редовете заскърцват, докато лицата се обръщат към него.

- Е, харесва ли ви филма, докторе? – пита невинно Бел Ами над главите на зрителите. Истеричен смях обзема аудиторията.

Така понякога Сараево проговаря по изненадващ начин чрез Бел Ами. От време на време го прихващат, без да осъзнава това. Тогава напада с насмешки. Борави със заблудата като с ъперкът и удря на сляпо, съвсем без причина, право в слънчевия сплит. След това изчезва зад крепостната стена на навалицата, неуязвим, неуловим, невидим. Проследявайки котешката му походка по главната сараевска улица, откривам в тези бързи и предпазливи движения следи от вече забравената битка, която безименната махала е водела десетилетия наред с австроунгарското чиновничество. Тя слиза на главната улица всяка сутрин с очи, които откриват хиляди почти невидими клопки. Слиза във вражеския лагер на сецесион и бетон, сред скулптурите-паметници на колониалната глупост и английските клозети, банките и фонтаните, право в черно-жълтия чиновнически зверилник, с една единствена отбрана – бързина и дързост – за да може за акшам (мюсюлманската вечерна молитва) да се върне в тесни-

те сокаци на горния град, където обтегнатите нерви се отпускат, обувките се свалят още пред вратата, а бащата, обгърнат от дима на евтината ‘Драва’ започва да прилича на божество.

Неизвестен снайперист убива на Крайбрежната улица Бела Ами, на средна възраст, докато се връща от театъра, след като изкарва десет германски марки, препродавайки билети за премиерата на ‘В очакване на Годо’ от Бекет, която в знак на подкрепа за мюсюлманските власти, като гост режисира известната нюйоркска писателка, мис Сюзан Сонтаг.

“*Господи, помилуй грешнаго раба твоего, Бел Ами*.”